

Arrest

nr. 209 970 van 25 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DONCK
Canadaplein 1 / glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2017 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DONCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten: naam: O(...) voornaam: S(...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Nigeria wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen<2>, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/04/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: y 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van twee jaar met verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met en dit volgens verweerster in toepassing van art. 74/11, § 1, 1° Vr.W., naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) : (...). Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster dus in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich in het Rijk bevindt, en dit zekerlijk nu zij in toepassing van art. 74/11, § 1., 1° Vr.W. aan verzoeker een inreisverbod oplegt van twee jaar onder verwijzing naar de arbeid zonder beroepskaart vanwege verzoeker. Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweerster mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : ‘De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen’ zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod.

Verweerster verwijst in de bestreden beslissing dat zij geen gekend of vast verblijf heeft in het land en niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Verzoekster werd gearresteerd tijdens een controle door de verbalisanten, waarbij duidelijk werd dat zij geen identiteitspapieren bij zich had. Dat er ernstige vermoedens bestaan dat verzoekster het slachtoffer is geworden van een georganiseerd prostitutienetwerk met banden met netwerken in Duitsland en Italië. Dat daartoe een verzoek zal ingediend worden bij de bevoegde diensten en dat verzoekster hoopt aldaar een tijdelijk statuut te kunnen verwerven. Dat een inreisverbod in deze zin zou betekenen dat verzoekster, mede gelet haar nakende repatriëringpoging, op geen enkel wijze zou kunnen meewerken aan het gerechtelijk onderzoek, reeds lopende. Zodat om al deze redenen het inreisverbod dient te worden vernietigd.

Ook Uw Raad heeft reeds beslist dat verweerster wel degelijk dient te motiveren waarom zijn een specifieke termijn tot inreisverbod oplegt, van twee jaar (of voorkomend van minder dan drie jaar) en dat verweerster bij het opleggen van een inreisverbod wel degelijk moet aantonen dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden haar bekend op het ogenblik van het opleggen van een inreisverbod (RvV arrest nr. 134 368 dd. 01.12.2014 in de zaak RvV 154 236/II). Dat verzoekster zich aldus niet kan vinden in het ‘proportionele’ inreisverbod, hetgeen geen rekening houdt met de specifieke humanitaire toestand waarin verzoekster zich bevindt.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

2.3. De verzoekende partij betoogt onder verwijzing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat bij het opleggen van een inreisverbod de gemachtigde in ieder geval rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden waarin zij zich in het Rijk bevindt. Hij dient naar de mening van de verzoekende partij mede voor wat de duur van het inreisverbod rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en voorafgaandelijk een individueel onderzoek voeren naar de situatie van de verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij gekozen heeft voor het opleggen van een termijn van twee jaar. Er wordt in de bestreden beslissing vooreerst gemotiveerd inzake het opleggen van het inreisverbod op zich met de verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, hetgeen een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod inhoudt. De gemachtigde specificeert hierbij dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. De gemachtigde stelt verder *“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:”* en hij stelt dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. De gemachtigde besluit dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Dat het inreisverbod van twee jaar zou zijn opgelegd onder verwijzing naar de arbeid zonder beroepskaart, zoals de verzoekende partij betoogt, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat zij werd gearresteerd tijdens een controle door de verbalisanten waarbij duidelijk werd dat zij geen identiteitspapieren bij zich had. Zij betoogt dat er ernstige vermoedens bestaan dat zij het slachtoffer is geworden van een georganiseerd prostitutienetwerk met banden met netwerken in Duitsland en Italië, dat *“daartoe”* een verzoek zal ingediend worden bij de bevoegde diensten en dat zij hoopt aldaar een tijdelijk statuut te kunnen verwerven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij haar uiteenzetting niet staft en verweeft met hypothetische beweringen zodat haar uiteenzetting niet dienstig is. Om dezelfde reden kan evenmin rekening worden gehouden met de bewering dat een inreisverbod zou betekenen dat zij op geen enkele wijze zou kunnen meewerken aan het reeds lopende gerechtelijke onderzoek.

Met betrekking tot de door de verwerende partij aangehaalde arresten van de Raad volstaat het op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een stuk 3 *“Artikel Nieuwsblad dd. 11.05.2017”* voegt bij haar verzoekschrift zonder er in het middel naar te verwijzen. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het artikel dateert van na het nemen van de

bestreden beslissing zodat de gemachtigde er geen kennis van kon hebben en hem desgevallend niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden.

Door de gemachtigde wordt verduidelijkt waarom een inreisverbod werd opgelegd evenals waarom een termijn van twee jaar werd opgelegd. De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat in de bestreden beslissing geen onderzoek werd gevoerd naar de specifieke omstandigheden om de opgelegde termijn te verantwoorden. Waar de verzoekende partij verwijst naar specifieke elementen en een humanitaire toestand, concretiseert zij niet met welke (andere) elementen of toestand geen rekening zou gehouden zijn. Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij besluit dat zij zich niet kan vinden in het 'proportionele' inreisverbod en in de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van twee jaar kennelijk onredelijk zou zijn, niet afdoende gemotiveerd is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Een schending van het evenredigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

2.4. Ter zitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij over een statuut als slachtoffer van mensenhandel beschikt. Zij kan hier echter geen stuk van voorleggen. De Raad kan geen rekening houden met een loutere bewering die op geen enkele wijze kan worden gestaafd.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng september tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC